

Mrázivý oheň

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ
KRONIKY KANINU

AMANDA HOCKINGOVÁ

COO
BOO

Mrazivý oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Hockingová
Mrazivý oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

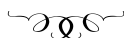
AMANDA HOCKINGOVÁ

Mrázivý oheň

PŘÍBĚH ZE SVĚTA TRYLLŮ

KRONIKY KANINU

Před čtyřmi lety

Když začalo svítat, oslava se konečně nachýlila k závěru. Sice jsem pracovala už asi dvanáct hodin, ale nebyla jsem ospalá, dokonce jsem si ze vši té energie kolem připadala trochu nabuzená. Nemluvě o vzrušení z toho, že jsem právě splnila svůj první samostatný úkol jako stopařka.

K absolvování mi scházelo ještě pár měsíců, takže jsem neznala žádné důležité podrobnosti ani jsem nenesla velkou odpovědnost. Tu noc jsem jen měla dávat pozor při ceremoniálech, po nich mít oči na stopkách a všímat si sebemenších náznaků problémů – což většinou znamenalo ukazovat stále opilejším hostům cestu k toaletám.

Ale i tak. Byla jsem na místě, pracovala s dalšími stopaři, a dokonce i s elitní jednotkou Högdregen, jejíž příslušníci měli střežit Kaninské království. Proto jsem ke konci oslav – i když mě bosé nohy bolely stále víc – byla trochu smutná z toho, že už mé pověření končí.

Král Evert a královna Mina umožnili vstup na oslavy všem Kanincům z našeho hlavního města Doldastamu, kde nás žije přes deset tisíc. A s tolika trolly, kteří proudili do paláce na

improvizovaný večírek, potřeboval královský pár na pomoc všechny, kdo mají ruce a nohy. Včetně stopařů v zácviu.

Jen před několika dny se k nám donesla zpráva, že kmen Tryllů porazil našeho společného nepřítele Vitru. Král a královna v posledních měsících nenápadně připravovali Kanin k obraně. Kdyby Vitra nad Trylly zvítězila, byli bychom jejím dalším logickým cílem, protože jsme ještě bohatší a mocnější. Nezaútočili na nás hned hlavně proto, že je nás tolik a jsme tak silní. Ovšem kdyby se jim podařilo porazit Trylly a podrobit si jejich armádu, mohli by vytáhnout i proti nám.

Když ale Tryllové porazili krále Vitry a jeho armádu, znamenalo to konec vleklé války pro nás pro všechny. Náš dobrý král Evert to pochopitelně viděl jako důvod k oslavě, a já se tak mohla zúčastnit své první stopařské akce, která končila až nad ránem.

Ted' už se král s královnou uchýlili do svých komnat a téměř všichni hosté odešli. Hrstka stopařů a Högdragen ještě zůstali, aby dohlédli na poslední opozdilce. Uklízeči se zatím dali do práce a snažili se postarat o nepořádek, který po tak velké sešlosti pochopitelně zůstal.

Když už se na místě oslav zdržovalo jen pár lidí, moje povinnosti skončily a poslali mě domů. Kráčela jsem pomalu přes vstupní halu a připadala si trochu jako Popelka, když se její krásný kočár zase proměnil v dýni. Měla jsem na sobě oficiální stopařskou uniformu – sněhobílý kostým na míru, nažehlený a bez poskvrnky, protože jsem ho oblékla poprvé – ne plesovou róbu od kouzelné vílí kmotřičky, jenže i tu budu muset po téhle noci vrátit. A žádné jiné úkoly mi až do absolvování nepřidělí.

Až ukončím výcvik, dostanu stříbrnou šerpu, na kterou si zavěším kord. Do té doby mi ale nikdo zbraň nesvěří. Ne že bych ji na hlídkování při akci, jako byla ta dnešní, k něčemu potřebovala.

Cestou k hlavnímu vchodu jsem si rozeplula kabátec a nechala ho volně splývat z ramen. Zhluboka jsem si povzdychla. Většina petrolejových lamp už zhasla, takže vchod se utápěl v přítmí. Bílé praporce, které zdobily vysoké kamenné stěny paláce, se začínaly prověšovat, studenou podlahu pokrývaly stříbrné konfety.

Zarazila jsem se, když jsem zaslechla zaskřípění těžkých dveří, protože to znělo jako dveře do otcovy kanceláře. Nahlédla jsem se do úzké chodby, která vedla z hlavní haly, a opravdu – zahlédla jsem tátu, jak vychází z místnosti. Tmavé vlasy, které obvykle nosil pečlivě učesané, teď měl trochu rozčuchané, kravatu povolenou a horní knoflíky košile rozepnuté.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se užasle. „Myslela jsem, že už jsi dávno doma.“

„Musel jsem něco dodělat. Spousta papírování,“ vysvětlil mi táta a neurčitě ukázal za sebe na dveře kanceláře. Potlačil přitom zívnutí.

Můj otec je královský kancléř. Věděla jsem, že svou práci bere velice vážně. Často se tady zdržoval do večera, ale takhle pozdě ještě nikdy domů nešel.

„Papírování?“ Povytáhla jsem obočí. „Když je v paláci oslava?“

„Musíme poslat depeši Tryllům,“ odpověděl táta a nepatrně pokrčil rameny. Moc mě nepřesvědčilo, že by to byl ten pravý důvod, proč se tady tak dlouho zdržel. „Budou teď spravovat dvě království a je v našem nejlepším zájmu uzavřít s nimi spojenectví.“

„A to jsi musel sepisovat zrovna teď?“ popíchla jsem ho.

„Mohlo to počkat do rána,“ připustil táta a na rtech se mu objevil rozpačitý úsměv. Strčil si ruce do kapes. „Chtěl jsem vidět, jak si povedeš při první službě. Je to tvoje první velká akce.“

„Šlo to dobře,“ prohlásila jsem, ale hned jsem zmlkla, protože mě zalila vlna pochybností. Přehrávala jsem si v paměti

průběh večera, pátrala po možných chybách, kterých jsem se snad dopustila. „Teda... myslím.“

„Určitě jsi to zvládla báječně,“ ujistil mě táta a jeho úsměv se prohloubil o výraz hrdosti a náklonnosti. „Pokaždé když jsem se byl na tebe podívat, jsi byla ztělesněná pozornost. Vypadala jsi tak dospěle a tak... oficiálně.“

„Děkuju.“

„Moje malá holčička už vyrostla,“ prohodil posmutněle a natáhl se, aby mi pocuchal vlnité blondáté vlasy.

„Tati.“ Uhnula jsem před jeho rukou, ale musela jsem se na něj usmát. „Nemůžeš s tou sentimentalitou aspoň počkat, než budeme pryč z paláce?“

Nadechl se, zřejmě aby mě upozornil, že jsme tady sami, ale v tu chvíli jsme oba uslyšeli v chodbě kroky. Instinktivně jsem se napřímila a narovnala ramena. Začala jsem si zapínat kabátec, jenže v tu chvíli jsem zahlédla Konstantina Blacka, jak jde rovnou k nám, a na vteřinu jsem zapomněla dýchat.

I my se sice mohli dívat na filmy a poslouchat hudbu lidského světa, ale roli rockových hvězd u nás hráli příslušníci Hödragenu. Byli to obyčejní Kaninci, kteří se vypracovali na pozici elitních strážců, a žádný z nich to nedokázal tak raketově a tak zářně jako Konstantin Black. Bylo mu jen něco málo přes dvacet, ale byl už osobním strážcem královny – nejmladším, kam až záznamy sahají.

Jeho černá sametová uniforma, vyšívaná stříbrnými nitěmi a zdobená drahými kameny, byla nejluxusnější ze všech v Hödragenu. Byla to sice standardní uniforma pro osobu na takovém postu, ale Black v ní prostě vypadal naprosto božsky. Na stříbrné šerpě se mu odráželo světlo zbývajících luceren, takže se třpytila stejně jako diamanty zdobená rukojeť jeho kordu.

Sebevědomě kráčel k nám a já se snažila tvářit bezvýrazně a klidně, jak mě to učili. Jenže jsem nemohla zabránit tomu, aby se mi žaludek nesvíral samým vzrušením. Léta jsem toho

muže obdivovala z dálky – pro jeho schopnosti, jeho sílu, jeho vyrovnanost, a pokud mám být upřímná, v poslední době i pro jeho přitažlivost – a tohle bylo poprvé, kdy jsem se s ním setkávala takhle osobně.

I předtím jsme se občas ocitli ve stejné místnosti, ale oddělovalo nás moře dalších lidí, protože jeho povinností bylo držet se co nejblíží královně a mou zůstat od ní a krále co nejdál. Párkrát kolem mě prošel v chodbách paláce. V létě jsem byla mezi diváky, když předváděl při soubojích svoje šermířské umění. Nikdy se na mě ale doopravdy nepodíval, nevšímal si mých upřených pohledů, protože kolem bylo vždycky tolik obdivem překypujících tváří.

Teď byl ale tady a usmíval se a mně se z něj zatočila hlava, jako bych dostala závrať.

Byla jsem tak zvyklá okukovat ho zpovzdálí, že jsem teď jen stěží dokázala na něj nezárat. Na to, jak se mu při úsměvu levý koutek zvedl o trochu výše než pravý nebo jak mu teď k ránu křivka čelisti ztmavla nočním strništěm. Jak mu do zadu sčesané tmavé vlasy ležely nejdřív hladce na temeni, než se začaly vzadu nad límcem, nad nímž končily, kroutit.

„Nečekal jsem, že v tuhle hodinu ještě budete tady, kancléři,“ oslovil mého tátu.

„Chci doprovodit domů dceru,“ pokývl otec mým směrem a Konstantin upřel pohled přímo na mě. Nebyl o moc vyšší než já, ale jako by nade mnou čněl. Jeho kouřově šedé oči spočinuly vlídně na mém obličejí.

„To byla vaše první noc ve službě, vidíte?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Ano.“ Ulevilo se mi, že můj hlas zní klidně a normálně.

„Vedla jste si dobře.“ Usmál se na mě a moje srdce se zatřepotalo. „Zmíním se o tom vašemu rektorovi.“

„Velice vám děkuji, ale to není nutné,“ odpověděla jsem pevně.

Konstantin se zasmál. Ten zvuk naplnil vstupní halu, odrážel se od stěn. „Skromnost je vznešená vlastnost, ale s tou se do Högdragenu nedostanete. Jestli chcete v tomhle světě uspět, musíte brát každou pomoc, která se vám nabízí.“

Vždycky jsem si namlouvala, že k němu vzhlížím jen jako k elitnímu strážci, jemuž bych se chtěla podobat. Jenže teď stačilo, aby se zasmál, a mým tělem proběhlo příjemné rozechvění. Už jsem si nemohla nic nalhávat. Byla jsem do něj platonicky zamilovaná tak dlouho, že se to nebezpečně začínalo blížít skutečné lásce.

„To je rozumná rada, Konstantine,“ ozval se táta, a vytrhnul mě tak ze zamyšlení. Konstantinův pohled se ze mě stočil k otci.

„Skoro jako byste byl překvapený, že mě někdy napadne něco rozumného, kancléři,“ prohodil se sarkastickým posmáním.

Otec se na něj podíval s podobným výrazem a upravil si vázanku u krku. „Asi se na mně začíná projevovat únava. Byla to dlouhá noc.“

„Promiňte, měl bych vás přestat zdržovat,“ omluvil se Konstantin a moje srdce pokleslo, když mi došlo, že se naše krátké setkání chýlí ke konci. Moje popelkovské pocity ještě zesílily.

„Díky,“ prohodil táta a vykročil ke dveřím, ale Konstantin zvedl ruku.

„Vlastně, kancléři, kdybyste mi mohl věnovat ještě pár minut, mohlo by vám to ušetřit jisté nepříjemnosti po ránu.“

„Jaké nepříjemnosti?“ opáčil táta.

„Královna se už odebrala do svých komnat, ale ještě předtím mi řekla, že chce, abyste hned brzy ráno podepsal jistý dokument, který se má odeslat Tryllům.“ Konstantin ukázal na ozdobná okna nad vchodem, v nichž bylo vidět první náznaky svítání. „A protože ráno už je skoro tady, když ho podepíšete hned, můžete se prospát o pár hodin déle.“

„Dokument?“ Táta zavrtěl hlavou. Váčky pod jeho temnýma očima odhalovaly, jak moc je ve skutečnosti unavený, a tvářil se trochu zmateně. „To *já* připravuju koncept dopisu pro Trylly. Královna sepsala něco sama?“

„To nevím, pane, ale nechala ho ve své kanceláři, kdybyste byl tak laskav a zašel se tam podívat,“ odpověděl Konstantin.

„To bych asi měl,“ přikývl vyčerpaně táta a otočil se ke mně. „Běž domů napřed, Bryn, přijdu za chvíli.“

„Ale ne, počkám na tebe,“ namítla jsem honem.

Táta pokrčil rameny, jako že to je na mně, a vydal se chodbou ke kanceláři královny.

Konstantin vyrazil za ním, ale ještě se otočil ke mně. „Nebojte se, nepotrvá to dlouho, bílý králíčku,“ slíbil mi.

Odvrátila jsem se a doufala, že mi tváře při tom oslovení příliš nezrudly. Už mi tak párkrát v životě někdo řekl, ale našťastí ne tak často, aby se z toho stala přezdívkou. *Králík* je symbol Kaninu a já byla bílým králíkem... kvůli odstínu své pleti.

Sotva mi ti dva zmizeli z dohledu, položila jsem si dlaň na břicho a rozechvěle vydechla. První seznámení s tím, co obnáší služba stopaře, mě příjemně vzrušilo, ale po rozhovoru s Konstantinem mi zeslábla kolena. Nikdy jsem se nezajímala o kluky, radši jsem se soustředila na výcvik, jenže teď jsem konečně začínala chápat, o čem mluvily moje kamarádky, když vykládaly, že jsou zamilované.

Adrenalin po našem rozhovoru ovšem rychle vyprchával a já si poprvé za celou noc uvědomila, jak jsem vlastně unavená. Ani předtím jsem toho moc nenaspala, protože jsem byla příliš rozrušená, že mám pomáhat při zajištění oslav. A hlídání opilých Kaninců bylo namáhavější, než by se mohlo zdát.

Táta byl pryč jen chvílku, když se mi kolena začala podlamovat vyčerpáním. Potřebovala jsem jít domů a do postele. Věděla jsem, kde má královna kancelář, takže jsem se rozhodla,

že tam nakouknu a dám tátovi vědět, že půjdu přece jen domů napřed. A tak budu mít aspoň šanci ještě prohodit pár slov na rozloučenou s Konstantinem.

Kancelář nebyla daleko od vstupní haly a já už byla skoro tam, když jsem zaslechla užaslý mužský hlas: „Ne!“ Nejdřív jsem strnula a snažila se zorientovat, ale vzápětí se ozval další zmučený výkřik.

Kdybych neměla hlavu tak plnou zážitků a vyčerpání, došlo by mi to dřív. Až příliš pozdě – o vteřinu, možná jen o zlomek vteřiny později, ale i to stačilo – jsem pochopila, že slyším křičet svého otce.

Rozběhla jsem se a rozrazila dveře královniny kanceláře.

Když jsem si později ten okamžik vybavovala, došlo mi, že jsem vůbec nevnímala zbytek místnosti. Jakoby v oparu se rozmazaně vznášel kolem, zato jedna věc byla naprosto zřetelná: Konstantin stojící nad mým tátou s taseným, potřísněným kordem a pod ním na zemi můj otec, který krvácel.

Konstantin ke mně vzhlédl. Jeho hezká tvář, obvykle tak zářivá a sebevědomá, byla najednou děsivě prázdná. Vypadal skoro jako mrtvola, až na ty šedé oči, temné a hroživě ostražitě.

„Je mi to líto,“ pronesl ke mně. „Jednám ve vyšším zájmu, než je zájem království, a musím dokončit své poslání.“

„Uteč, Bryn!“ vykřikl táta, když Konstantin znovu pozdvihl kord.

Neměla jsem žádnou zbraň, a tak jsem udělala to jediné, co udělat šlo – zařvala jsem a vrhla se na něj holýma rukama. Když jsem se k němu řítila, otočil se a namířil kord na mě. Ucítla jsem, jak mi ostří proťalo kůži na rameni, ale sotva jsem tu bolest zaznamenala. Záleželo mi jen na jediném: Chtěla jsem zabránit Konstantinovi, aby zabil mého tátu.

Srazila jsem ho na podlahu a podařilo se mi ho jednou praštit, než mě ze sebe shodil. Vtom jsem za sebou uslyšela

další hlasy. Členové Högdragenu zaslechli hluk a hnali se do královny kanceláře.

Konstantin se vymrštil ze země a vrhnul se k oknu za psacím stolem. Ozval se hluk tříštícího se skla a do místnosti pronikl chlad i sněhové vločky. Gardisti se rozeběhli za prchajícím, ale já se vrhla k tátovi.

Klekla jsem si k němu a přitiskla mu dlaň na ránu v hrudníku, abych zastavila krváčení. Položil svou ruku na moji a upřel na mě ustarané tmavé oči.

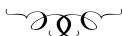
„Promiň, že jsem nepřišla dřív,“ vyhrkla jsem a snažila se mrkáním zahnat slzy.

„Ne, Bryn, zachránila jsi mi život.“ Táta zvedl zakrvácenou ruku a dotkl se mého obličej. „Dneska v noci sis vedla ohromně.“

Zůstala jsem u něj, stlačovala mu ránu a snažila se ze všech sil zastavit krváčení, dokud nedorazili záchranáři a neodtrhli mě od něj. Když ho odnášeli, slíbili mi, že bude v pořádku, a díkybohu se ukázalo, že se nemýlili.

Když odešli, zůstala jsem v královnině pracovně. Bílou uniformu jsem měla potřísněnou tátovou krví, která se mísila s tou mojí z rány v rameni. Vyhlédla jsem rozbitým oknem ven.

Sněžilo už tak hustě, že Konstantinovy stopy skoro zmizely. Stejně jako zmizely všechny moje city k němu, všechno, co jsem si tak hloupě představovala. Býval to můj hrdina, ale to už teď nic neznamenal. Pokusil se zabít mého tátu a já nebudu mít klid, dokud ho nepoženu před tvář spravedlnosti.

Sledování

8. dubna 2014

Měla jsem za sebou tříletou školu pro stopaře – včetně důkladného výcviku v soubojích, přednášek o společenské etiketě a integrace mezi vrstevníky – jenže nic z toho mi nepomohlo získat lepší vztah k lidským středním školám. Ty jsem nenáviděla. Pokaždé když jsem musela do nějaké nastoupit, abych se dostala ke svému novému svěřenci, jsem přemítala o tom, jestli bych neměla změnit profesi.

Ještě než jsem se v Kaninu rozhodla nastoupit na stopařskou školu, místo abych dokončila normální střední a stala se farmářkou, učitelkou nebo třeba cvičitelkou koní, pamatuju si, jak jsem pozorovala stopaře, kteří odcházeli na mise a zase se vraceli. Připadali mi tak světáctí a mocní. Všichni v Dol-dastamu si jich vážili.

Představovala jsem si, jaká dobrodružství asi zažívají, když si tak cestují po světě. Většina sice jen po Severní Americe, ale slyšela jsem i příběhy o stopařích, kteří putovali do Británie, Itálie, dokonce až do Japonska.

Představa, že budu cestovat a chránit svůj lid, zněla lákavě a vznešeně. Pak jsem absolvovala školu a strávila tou prací

další čtyři roky. Kdybych tak tušila, kolik času na misích strávím ve svědivých školních uniformách ve snaze pochytit místní slang, abych byla mezi rozmazlenými bohatými pubertáky nenápadná, možná bych si to rozmyslela.

Pátý den v Chicagu jsem během polední přestávky sledovala Linuse, jak odchází z areálu školy, a došlo mi, že oni ho sledují taky. Kdo přesně jsou ti „oni“, to jsem zatím nevěděla. Od včerejšího rána jsem několikrát za sebou zahlédla jedno auto, černý sedan s tmavými okny, jak parkuje opodál. Až mockrát na to, než aby to byla pouhá náhoda.

Když jsem šla opatrně za Linusem a jeho dvěma kamarády a držela se dál, aby si mě nevšimli, přemítala jsem, jestli o mně ta záhadná posádka auta ví. Pokud sledovali Linuse, museli mě vidět, protože jsem se s ním bavila. Což ovšem neznamenalo, že vědí, kdo jsem. Aspoň prozatím.

Když se stopování dělalo pořádně, bylo to obvykle snadné. První krok byl průzkum. Vyhledala jsem si cíl, v tomhle případě Linuse Berlinga, a prvních pár dní ho jenom sledovala. Smyslem bylo zjistit, co je zač a co má rád. Potom se snáze získávala jeho důvěra.

Druhý krok představoval infiltraci do jeho života. Proto jsem teď na sobě měla směšnou uniformu soukromé přípravy s plisovanou modrou sukni a propínacím svetrem, který mi připadal až moc teplý.

Za použití úplatků, osobního kouzla a trochy kaninských zvláštních schopností jsem se zvládla zapsat na co nejvíc předmětů, kam chodil také Linus, a začali jsme na sebe „náhodně narážet“. Trochu jsme si povídali, vzbudila jsem jeho zájem, smála se jeho vtipům a získala si jeho přízeň.

To mělo vést ke kroku tři. Jakmile mi cíl začal důvěřovat, vybalila jsem to na něj: Totiž prozradila jsem mu, kým ve skutečnosti je. Pak už nezbývalo jen doufat, že mi uvěří. Mí svěřenci měli zpravidla už dlouho podezření, že jsou jiní než

ostatní, a když jsem postupovala správně, všechno do sebe brzy „zapadlo“.

Pak už šlo jen o to přepravit je domů, pokud možno i s jejich svěřeneckými fondy.

Jenže teď tu byl ten černý sedan, který se mi připlctl do cesty už při druhém kroku. Musela jsem se rozhodnout co teď.

Linus a jeho kamarádi šli do restaurace, ale já ne. Sledovala jsem je zvenčí oknem, jak si sedají ke stolu. Linus v tmavomodrém saku vypadal, jako by měl široká ramena, i když ve skutečnosti byl vysoký a štíhlý. Při tělocviku jsem ho viděla v jednom kuse klopýtat a padat, takže bylo jasné, že v boji by byl k ničemu.

Restaurace byla přeplněná. Kluci se spolu bavili, smáli se. Ti z černého sedanu se snažili nevzbuzovat pozornost, což znamenalo, že nebudou chtít vyvolat scénu na tak veřejném místě. Linus byl prozatím v bezpečí.

Obešla jsem restauraci a vrátila se zadní uličkou k silnici. Došla jsem až na konec, ale zastavila jsem se za rohem. Černý sedan parkoval pár metrů ode mě. Když jsem opatrně vykukovala zpoza rohu, snažila jsem se splynout s okolím a přála si mít v sobě víc kaninské krve.

Třebaže jsem byla blízko, přes tmavá okna auta jsem nic neviděla. Potřebovala jsem další informace, a tak jsem se rozhodla zavolat Ridleymu Dresdenovi.

Jako rektor by mohl mít lepší představu, o co jde. Rektor měl na starosti stopaře, plánoval jejich cesty, přiděloval jim podvržence, zkrátka a dobře nám velel. Vzhledem ke svému postavení toho věděl víc než já, tak mi třeba o tom sedanu něco poví.

Než jsem zavolala, zvolila jsem na mobilu možnost videohovoru. Připadalo mi to praktičtější, protože jsem tak Ridleymu mohla sedan ukázat, ne ho jen popsat.

Když se ale můj šéf konečně ohlásil – bez trička, s hnědými

kudrnami ještě rozcuchanějšími než obvykle – došlo mi, že jsem mu mohla nejdřív poslat esemesku s upozorněním, že plánuju video-chat.

„Bryn?“ Za Ridleyem jsem spatřila něčí stín – postavy, která se zvedla z postele a zabalila se do tmavého přehozu. „Všechno v pořádku?“

„Ano. I ne.“ Snažila jsem se ztišit hlas, aby nás lidi na ulici kolem mě neslyšeli. „Promiň, jestli ruším.“

„Ne, nerušíš.“ Narovnal se na židli a na nahé hrudi se mu zhoupl amulet s králíkem, který nosil na koženém řemínku kolem krku. Za ním jsem zaslechla dívčí hlas, ale nerozuměla jsem, co říká. „Vteřinku.“ Ridley zakryl dlaní mikrofon i kameru, ale stejně jsem jakoby z dálky slyšela, jak někomu slibuje, že potom zavolá. „Promiň, už jsem tady.“

„Neměl bys být v práci?“ zeptala jsem se a nesouhlasně povytáhla obočí.

„Mám polední pauzu. Tohle byl oběd,“ prohodil Ridley a s ďábelským zábleskem v očích na mě mrknul.

Stal se rektorem ten rok, kdy já dokončila stopařskou školu. Předtím jsem ho skoro neznala, ale jeho pověst ho předcházela. Všichni ho považovali za jednoho z nejlepších stopařů, jenže už ve čtyřiaadvaceti toho musel nechat. Na svůj věk sice pořád vypadal mladě, ale kvůli neodbytně rašícímu strništi se nemohl dál vydávat za středoškoláka.

To byl ale jen zlomek toho, co jsem o něm slyšela. Taký proslul neustálým střídáním dívek a tohle nebylo poprvé, kdy jsem ho přistihla v kompromitující situaci.

Během těch pár let si ale vždycky počínal jako výborný rektor a spolehlivý kamarád. Takže jsem se mu jeho eskapády snažila moc nevyčítat.

„Víš něco o tom, že by Linuse Berlinga sledoval ještě někdo další?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Jak to myslíš?“

„Jestli je nějaký důvod, aby ho stopoval i někdo jiný?“ upřesnila jsem. „Z Doldastamu nebo prostě z Kaninu? Nebo snad stopař z nějakýho jinýho kmene?“

„Proč by ho měl sledovat někdo další?“ Ridley zavrtěl hlavou. „Jeho stopařka jsi ty. Měla bys být jediná, kdo se na něj pověsil. Ty jsi někoho viděla?“

„To přesně ne.“ Kousla jsem se zevnitř do tváře a vzhledla od telefonu k černému sedanu, který se nehýbal. „Totiž, neviděla jsem žádnou osobu, ale sleduje ho tohle auto.“ Natočila jsem telefon tak, aby Ridley vůz viděl.

„Který?“ zeptal se. Pohnula jsem telefonem tak, aby kamera zabírala přesněji.

„To černý, tmavý okna. Poznáváš ho?“

Ridley se na chvíli odmlčel. „Ne, to ne.“

„Toho jsem se bála.“ Opřela jsem se o cihlovou zeď a namířila telefon zase na sebe. Ridley se nakláněl ke kameře, jako by se snažil lépe si auto prohlédnout.

„Neviděla jsi nikoho nastupovat nebo vystupovat?“ zeptal se mě.

„Ne.“

„Může to být nějaká lidská záležitost,“ navrhnul Ridley, ale neznělo to přesvědčivě.

„To bych neřekla,“ povzdychla jsem si. „Zkusím to zjistit.“

„Dobře.“ Ridley sevřel rty do tenké linky a krátce přikývl, jako by mi nechtěl dát souhlas riskovat. „Hlavně žádný hlouposti, Bryn.“

„To já nikdy,“ ujistila jsem ho s úsměvem, ale šéf jen protočil panenky.

„Myslím to vážně,“ zdůraznil. „Pokus se tomu přijít na kloub, ale nic proti nim nepodnikej, dokud si nebudeš jistá, s kým máme tu čest. Já zatím zkusím proklepnout poznávací značku nebo zjistit něco dalšího. Ozvu se ti ještě dneska, jo?“

„Fajn. Kdybych na něco přišla, dám ti vědět.“

„Dávej na sebe pozor, Bryn,“ připomněl mi Ridley, ale než stačil ještě něco dodat, ukončila jsem hovor.

Podle hodin na mobilu mi už do konce polední přestávky zbývalo jen dvacet minut, než začne odpolední vyučování. Moje možnosti byly omezené, ale věděla jsem, že nechci čekat celý den na to, až z auta někdo vystoupí. Pokud Linuse někdo sleduje, musím to zjistit dřív, než se stane něco zlého.

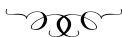
A tak jsem vyšla z uličky a zamířila si to přímo k autu. Ridley by to považoval za hloupost, jenže podle mě to bylo to nejlepší, co jsem teď mohla udělat. Z dvanácti podvrženců, které jsem v minulosti dostala na starost, jsem jich dvanáct přivedla bezpečně domů. Nechtěla jsem dopustit, aby byl Linus prvním, o kterého přijdu.

Stiskla jsem kličku zadních dveří a předpokládala, že budou zamčené, jenže nebyly, a tak jsem nastoupila. Vpředu seděli dva muži. Když jsem vklouzla na zadní sedadlo, oba se ke mně otočili.

„Co to má sakra –?“ zavrčel řidič.

Když jsem ho uviděla, když se ty jeho ocelově šedé oči setkaly s mými a já ho poznala, srdce se mi sevřelo a z plic mi unikl všechen vzduch. Na okamžik jsem zůstala strnule sedět a on na mě zíral. Pak mě zahltily hněv a strach a smíchaly se ve mně v odpornou směsku.

Vzpamatovala jsem se tak rychle, jak to jen šlo, potlačila vztek a usmála se na něj. Dokonce jsem celkem klidným hlasem vyslovila i jeho jméno. „Konstantin Black.“

Pomsta

Přimhouřil oči a rty se mu nepatrně zvlňily. „My se známe?“

„Neřekla bych,“ připustila jsem. Nepřekvapilo mě, že si mě nepamatuje.

Mluvili jsme spolu jen jednou, v tu nejdůležitější a nejděsivější noc mého života, jenže on byl tehdy pochopitelně myšlenkami jinde. A předtím jsem byla jen jednou z tisíců jeho nadšených fanynek, které ho v Doldastamu zbožňovaly.

Za ty čtyři roky, co jsem ho neviděla – čtyři roky od chvíle, kdy se pokusil zabít mého tátu a zmizel – se Konstantin trochu změnil. Oči měl tvrdší a v kdysi hladké pleti okolo nich se mu vyhloubily vrásky. Nechal si narůst vousy a vlasy měl o něco delší a nezkrotnější, než co jsem si pamatovala.

Byl to ale nepochybně on. Léta jsem do něj byla jako školačka zamilovaná a při denním snění jsem si představovala jeho obličej a pak strávila roky osnováním odvety a vídala jeho tvář v nočních můrách.

A teď byl tady, jeho oči jen pár desítek centimetrů od mých, a neměl ponětí, kdo jsem.

„Jsi stopařka,“ došlo mu konečně a na rtech se mu objevil ironický úsměšek. Vzpoměla jsem si, jak mě kdysi z tohohle úsměvu šimralo v břicho vzrušením. Teď jsem měla jen chuť praštit ho pěstí.

„Takže ji znáš? Nebo ne?“ zeptal se jeho kumpán.

„Ne, Bente, neznám,“ odpověděl Konstantin a já pohlédla na jeho společníka.

Nikdy jsem ho neviděla, ale podle rysů jsem soudila, že je Omte. Měl hladkou pokožku a zřejmě byl vysoký, ale měl šišatou čtvercovou lebku a korálkové oči jako skřet. Nemluvě o tom, že nevypadal moc chytře.

„Po vás je vyhlášeno pátrání, Konstantine,“ pronesla jsem. „Co tady děláte?“ Chtělo se mi plivnout mu do tváře, praštit ho... ale musela jsem potlačit svou touhu po pomstě, abych zjistila, co chce po Linusu Berlingovi.

„Nejspíš totéž co ty,“ prohodil Konstantin.

Přitiskla jsem dlaně k černé kůži sedadla, abych ovládla touhu ho zfackovat. „Co chcete od Linuse? Jistě ne přivést ho zpátky k jeho kmeni. Tak proč ho sledujete?“

„Čekáme jen, až bude šance ho sebrat, a pak –“ začal Bent, ale Konstantin po něm střelil pohledem a jeho kumpán zmlkl.

„Chcete ho unést? Vážně?“ Zavrtěla jsem hlavou. „A máte v plánu žádat za něj výkupné?“

Konstantin stiskl tlačítko na středové konzoli a ozvalo se cvaknutí automaticky zamykaných dveří. „Věci jsou mnohem složitější, než by se zdálo.“

Olízla jsem si rty a navzdory svým nejlepším instinktům jsem jim nabídla olivovou ratolest. „Co se dohodnout? Nezabiju vás, když necháte Linuse na pokoji, abych ho mohla odvést.“ Odmlčela jsem se, když se mi vybavila slova, která mi Konstantin kdysi řekl: *Jednám ve vyšším zájmu, než je zájem království, a musím dokončit své poslání.*

Black naklonil hlavu ke straně a přejel mě pohledem, jako

by si mě teprve teď důkladně prohlédl. „Neznáme se přece jenom odněkud?“

Benta už to zřejmě přestalo bavit. Otočil se na sedadle s přihloupkým křivým úsměvem ve tváři. „To je fuk. Já to s ní vyřídím.“

„Bente, možná –“ začal Konstantin, ale jeho kumpán už se do toho dal.

Naklonil se dozadu a natáhl se po mně. Ruce měl nezvykle mohutné, jako medvědí tlapy, ale byl pomalý. Snadno jsem mu proklouzla.

Popadla jsem ho za tmavé vlnité vlasy a škusbla mu hlavou ke straně, až udeřila do okýnka vedle mě. Pustila jsem ho, rychle se zaklonila a kopla ho do hlavy, která znovu narazila na okno. Sklo bylo neprůstřelné, ale proměnilo se v pavučinu prasklin zbarvených krví, která proudila z Bentovy rozbité hlavy.

Teď se ke mně obrátil i Konstantin a chtěl po mně chňapnout. Ucukla jsem a přelezla přes Bentovo zhroucené tělo k popraskanému oknu. Black mě zepředu chytil za nohu, právě když jsem zatlačila tělem proti sklu, ale naštěstí jsem měla podkolenky. Škusbla jsem chodidlem, takže mu v ruce zůstala jen moje bota a podkolenka, a vrhla se z auta na chodník.

Dopadla jsem na něj tak, až jsem si přitom rozbila koleno, ale okamžitě jsem vyskočila. Konstantin vyrazil z auta. Musela jsem se dostat k Linusovi dřív, než se ten kluk vrátí do školy, abych ho dokázala před Blackem ochránit.

Konstantin mě chytil za paži, ale otočila jsem se a dala mu pořádnou ránu do břicha. Byl to tak dobrý pocit, že jsem si to musela zopakovat, tentokrát s větší silou. Bodnout ho kordem by mi přineslo ještě větší uspokojení, ale aspoň něco.

Když se předklonil bolestí, sykla jsem mu do ucha: „To bylo za tátu. Měls radši přistoupit na dohodu.“

Pořád mě držel za paži a jeho prsty se sevřely křečovitěji, když mu to došlo. „Ty jsi kancléřova dcera.“

„Bryn Avenová,“ zašeptala jsem mu do ucha. „Zapamatuj si to jméno, protože já budu ta, kdo tě zabije.“ A vrazila jsem mu koleno do rozkroku. Pustil mě a já ucouvla.

„Pedofil, je tady pedofil!“ zavřískla jsem a ukazovala na Konstantina prstem. „Chtěl mě ošahávat! Slídí kolem školy, aby dostal co nejvíc dětí!“

Bylo mi devatenáct, ale ve školní uniformě jsem vypadala mladší. Chodník byl teď v poledne plný lidí, kteří se zastavovali a sledovali nás už od okamžiku, kdy jsem vypadla z rozbitého okýnka. Koleno mi krvácelo, uniformu jsem měla pomáčkanou a vypadala jsem úplně zuboženě.

Muži se začali stahovat kolem Konstantina, ženy vyťukávaly na mobilech číslo policie a já uprchla do davu. Na chvíli jsem se zastavila v bezpečí za hradbou těl a pozorovala ho.

Konstantin mi pohled oplácel, očima ani na okamžik neuhnul. Čekala jsem, že v nich uvidím zuřivost nebo aroganci, ale nebylo tam ani jedno. Místo toho mě sledoval s jakousi lítostí, až se na nepatrný okamžik otupily hrany mé nenávisti vůči němu a já si ji musela silou vůle zase přivolat zpátky.

Při vyšetřování Konstantinova útoku na mého otce nikdo nedokázal odhalit pravý motiv. Podle všeho byl Black od chvíle, kdy se před deseti lety stal stopařem, dobrým a věrným strážcem království. Nikdy neměl žádný spor s mým tátou ani s králem nebo královnou.

Jak ale běžel čas, usoudila jsem, že na jeho motivu nezáleží. Žádný důvod nemohl ospravedlnit to, co udělal. I kdyby toho litoval a jednoho dne prosil za odpuštění, ode mě se ho nikdy nedočká.

Pak ho dav pohltil a já se rozběhla pryč. Slyšela jsem, jak na mě všichni volají, ať počkám, ale pádila jsem o to rychleji.

S jednou botou jsem byla nemotorná, takže když jsem do-

běhla k restauraci, zula jsem si ji a ponožku taky. S chladným betonem pod bosými chodidly jsem se stejně cítila nejlíp.

Když jsem nakoukla oknem dovnitř a viděla, že Linus zrovna platí, potlačila jsem vzbouřené emoce, které ve mně setkání s Konstantinem Blackem vyvolalo. Měla jsem poslání a na ně jsem se teď musela plně soustředit.

Netušila jsem, jak to s Linusem bude probíhat. Bavili jsme se spolu teprve tři dny. V ideální situaci bych se o kontakt pokusila tak za dva až tři týdny, možná až za měsíc. Teprve pak bych podržence odvezla do Doldastamu.

„Linusi!“ vykřikla jsem, když jsem otevřela dveře do restaurace. Servírka se mě pokusila zarazit, ale prosmýkla jsem se kolem ní a vrhla se k jeho stolu.

„Bryn?“ Zvedl ke mně zmatené hnědé oči. „Co tady děláš?“

„Věříš mi?“ vyhrkla jsem, po všem tom tělocviku trochu zadýchaně.

„Cože?“ Linus pohlédl na svoje kamarády, kteří se nervózně pochechtávali, a pak zase na mě. „Teče ti krev, Bryn. Něco se ti stalo?“

„Ne, vážně. Na tohle nemáme čas.“ Otočila jsem se ke dveřím. „Jestli chceš zůstat naživu, pojď se mnou.“

Oba jeho kamarádi se rozchechtali, ale Linus ztěžka polkl. Rukávy saka měl vyhrnuté k loktům a já viděla, jak se mu odstín pokožky trochu změnil. Ne úplně, ale olivovou vystřídal namodralý odstín.

To bylo dobré. Znamenalo to, že Linus je vyděšený. Takže mi věří.

„Slečno, musím vás požádat, abyste odešla,“ pronesla pevně servírka.

„Linusi, musíme jít. Hned teď.“

Přikývl. „Tak jo.“

Jeden z jeho kamarádů se nevěřícně ozval. „Počkej, ty s tou pošahanou holkou fakt půjdeš?“

Linus se postavil a neodpověděl mu. Udělal jen krok od stolu a zakopl o svou rozvázanou tkaničku. Chytila jsem ho za ruku a on se na mě rozpačitě usmál.

„Máš štěstí, že jsem tady,“ zamumlala jsem a vyvedla ho za ruku z podniku.

„Co se děje?“ zeptal se mě.

Když jsme se ocitli na ulici, podívala jsem se směrem, odkud jsem přiběhla. Pořád tam ještě postával menší dav, ale černý sedan s Konstantinem a Bentem zmizel. Teď byli na tahu oni.

„Vysvětlím ti to potom. Teď se musíme co nejrychlejc dostat z Chicaga.“

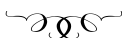
Auto, které jsem si půjčila, stálo na školním parkovišti, jenže to mohl Konstantin vědět. Nebo tam na nás čekat.

„Kam jedeme?“ vyhrkl Linus, když jsem mávla na taxík.

„Nejdřív sehnat auto a pak domů.“ Podržela jsem mu otevřené dveře oranžového vozu.

„Ale já jsem doma v Chicagu,“ pronesl nechápavě, když vklouzl dovnitř.

Usmála jsem se na něj. „Já mluvím o tvém *pravým* domově.“

Podvrženec

„Doldastam,“ opakoval Linus, jako to dělal už celý předchozí den a půl. Pokaždé, když to vyslovil, položil důraz na jinou slabiku, jak se usilovně snažil napodobit mou výslovnost.

Půjčila jsem si nové auto. Cesta z Chicaga na jisté kanadské nádraží nám trvala dvacet hodin. Zastavovali jsme se jen pro benzin a na záchod.

Než jsme vyrazili, stavili jsme se u mě v hotelu a já se převlékla do pohodlnějších džínů a trička. Jenže pro Linuse jsem žádné náhradní oblečení neměla a návštěvu u něj v bytě jsem nemohla riskovat. Teprve ve Winnipegu jsme se zastavili na dost dlouho, abych mu koupila pořádnou zimní bundu a čepici a taky další oblečení, aby se konečně mohl vysvléknout ze školní uniformy.

Netušila jsem, jestli Konstantin a Bent pracují na vlastní pěst, nebo je jich víc, a věděla jsem, že se nebudu cítit v bezpečí dřív než za hradbami Doldastamu. Vlastně bylo jedno, kolik chlapů po nás jde. Konstantin Black sám mi úplně stačil, abych měla nervy nadranc.

Když jsem s ním mluvila nebo když jsem s ním zápasila, snažila jsem se působit sebevědomě, ale jakmile jsme dorazili do hotelu, musela jsem se jít vyzvracet. Přece jen jsem se zničehonic ocitla tváří v tvář muži ze svých nočních můr a byl by div, kdyby to na mě nezapůsobilo.

Když jsem ale byla s Linusem, snažila jsem se ovládat a chovat se co nejnormálněji. Jestli ho mám udržet naživu, musím být bdělá, což znamená klidná. A tak jsem seděla ve vlaku vedle něj, dívala se z okýnka a potlačovala paniku, aby na mě nebyla znát.

„Řekl jsem to správně?“ dožadoval se Linus.

„Ano, dokonale,“ ujistila jsem ho s nuceným úsměvem.

„Tady je krásně.“ Linus ukázal z okna na zasněženou lesnatou krajinu Manitoby, kterou jsme projížděli.

„Ano, to je,“ souhlasila jsem.

„Tady jsem se narodil?“

„Ne, zrovna *tady* to nebylo, od Doldastamu jsme pořád ještě daleko, ale v zásadě... jo. Narodil.“

„Jsem podvrženec.“ Bez ohledu na to, kolikrát to zopakoval, to pokaždé znělo, jako by ho to mátló. „Jsem Kaninec. Ty jsi Kaninka.“

„Jo,“ potvrdila jsem, protože to bylo jednodušší, než ho opravovat. Byla jsem Kaninka – zčásti. Ale ten kluk už toho musel zpracovat tolik, že jsem ho nemohla zatěžovat ještě svým životním příběhem.

Kdyby o Kanincích věděl něco víc, došlo by mu už při pohledu na mě, že nevypadám jako oni.

Linus měl tmavě hnědé vlasy ostríhané nakrátko a nagelované tak, aby zkontroloval nepoddajné kudrny. Jeho oči měly stejnou barvu. Já měla naopak vlnité blond vlasy, které se snadno upravovaly, a barva mých očí připomínala azurovou oblohu nad námi. I Linusova pokožka byla o několik odstínů tmavší než moje.

Na tvářích měl jemný náznak pih. To pro Kanince typické nebylo, ale slušely mu. Linus měl upřímný obličej a nevinnost chlapce, který nedokáže skrývat své city, a jeho výraz se každých pár minut měnil od ohromeného k bolestně zmatenému.

Teď se zamračil. „Jsem troll.“

Dlouhá cesta autem mi poskytla dost času, abych mu vysvětlila všechno podstatné, ale stejně se s tím ještě úplně neszil. Obvykle to trvá mnohem déle, proto taky zpravidla trávím se svými svěřenci mnohem delší dobu, než jim odhalím pravdu. Je mnohem snadnější něco přijmout, když máte čas to vstřebat, než když se vám realita najednou rozprskne před očima.

„Vždycky jsem věděl, že jsem jiný.“ Zadíval se na podlahu. „Ještě předtím, než se mi začala měnit barva kůže. Jenže jsem si myslel, že jsem něco jako X-Meni.“

„No tak promiň, superhrdinové nejsme. Ale být Kanincem je občas stejně super,“ pokusila jsem se ho povzbudit.

Otočil se ke mně a jako by se mu maličko ulevilo. „Jo? Jak to?“

„Tak třeba jsi Berling.“

„Cože jsem?“

„Promiň, tak se jmenuješ příjmením. Berling.“

„Ne, jmenuju se –“

„To bylo příjmení tvý hostitelský rodiny,“ přerušila jsem ho. Čím dřív v duchu přetne pouto k těm, kdo se o něj starali, tím snadnější pro něj bude přijmout, kdo je. „Tví rodiče jsou Dylan a Eva Berlingovi. Jmenuješ se Berling.“

„Aha. Dobře.“ Přikývl, jako by se to přece rozumělo samo sebou, a sklonil hlavu. „Uvidím svou hostitelskou rodinu ještě někdy?“

„Možná,“ zalhala jsem. Nechtěla jsem být tou, kdo mu oznámí, že už nikdy neuvidí lidi, u kterých strávil osmnáct let živo-

ta v přesvědčení, že jsou to jeho maminka a tatínek. „Musíš si o tom promluvit se svými pravými rodiči.“

„A co je tak super na tom být Berling?“ zajímal se.

„Tak pro začátek jste šlechta.“

„Já jsem šlechtic?“ Celý se rozzářil. Tohle zní vždycky mnohem líp, než jak je to ve skutečnosti.

„Jo.“ Oplatila jsem mu úsměv. „Tvůj táta je markis a maminka marksina – to je v podstatě kaninská obdoba titulu vévoda a vévodkyně.“

„Takže já jsem markis?“

„Ano. Máte velké sídlo. Ne tak krásné jako královský palác, ale skoro. Máte sloužící, koně a kočáry. Tvůj otec je nejlepší přítel krále. Budeš pořádát nóbí večírky, chodit s nejhezčíma holkama a žít šťastně až navěky, vážně.“

„Chceš mi říct, že jsem se ocitnul v pohádce a nespím?“ ujistil se Linus.

Pousmála jsem se. „Tak trochu jo.“

„Ty kráso.“ Zaklonil hlavu. „A ty jsi marksina?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, stopařka. Což je od šlechtičny asi tak daleko, jako kdybych byla člověk.“

„Takže my...“ Odmlčel se a olízl si ret, „... nejsme lidi?“

„Ne. Představ si to jako lvy a tygry,“ použila jsem svou obvyklou analogii, pomocí níž jsem podvržencům vysvětlovala rozdíl. „Jsou to kočkovitý šelmy, mají podobný rysy, ale nejsou stejné. Lev není tygr. A Kaninec není člověk.“

„Ale patříme ke stejnému druhu?“ Zjevně si oddechl.

„Jo. Díky tomu, že jsme si s lidma tak podobní, jim můžeme nechávat naše děti. Můžeme se vydávat za lidi.“

„Aha.“ Chvilí seděl mlčky, jako by ho to už uspokojilo, a pak se zeptal: „Tak jo, už chápu, že jsem podvrženec. Ale proč jsem podvrženec?“

„Jak to myslíš?“

„Proč mě nevychovali vlastní rodiče?“ zeptal se Linus.

Zhluboka jsem se nadechla. Tuhle otázku zatím nepoložil a já doufala, že mu to vydrží až do Doldastamu. Tohle vysvětlení bylo vždycky mnohem přijatelnější z úst rodičů než od stopaře, zvláště když potom následovaly další otázky. *Oni mě neměli rádi? Nebo: Jak může někdo takhle odložit vlastní miminko?* A byly na místě.

Jenže Linus se zeptal mě, takže jsem mu musela něco odpovédět.

„Začalo se s tím už dávno, když lidé měli mnohem pokročilejší zdravotní péči a školy než my,“ začala jsem vysvětlovat. „Naše novorozenecská úmrtnost byla tehdy obrovská. Spousta miminek po porodu dlouho nepřežila, a když, tak se nevyvíjela dobře. Museli jsme něco udělat, pokud jsme to neměli vzdát a splynout s lidskou rasou.“

A tak jsme se rozhodli pro podvržence,“ pokračovala jsem. „Vzali jsme lidské dítě, nechali na jeho místě kaninské a lidské jsme umístili do sirotčince.“

Jiné kmeny si braly lidské děti do svých sídel. Doufaly, že tak budou mít v ruce nějaké trumfy, kdyby se s podvržencem něco zvrto a on se rozhodl nevrátit se zpět. Jenže to se stávalo zřídka a my jsme usoudili, že tahle pojistka – vychovat lidské dítě s důvěrnými znalostmi o naší komunitě – je příliš riskantní, než aby se vyplatila. Takže necháváme lidské děti mezi lidmi.

Naše děti tak u lidí prospívají, jsou zdravé, silné, vzdělané a v patřičném věku se vracejí domů.“

„Takže ty vaše nemocnice a školy pořád nestojí za nic?“ zeptal se Linus.

„Pořád žádná sláva,“ připustila jsem. „Ale to není všechno.“

„A co ještě?“

Povzdychla jsem si, ale usoudila jsem, že bych měla odpovědět popravdě. A pravda byla taková, že jsme praxi s podvrženci udržovali hlavně kvůli penězům.